

Ἰώβ, ὁμοίαν τῇ ὑπὸ Πατρικίου Ἰουνίου ἐκδεδομένη [Londin. 1637]. Ἀρχεται δ' ἐκ τοῦ κεφαλαίου Β', στίχ. 9, ἣ συνῆπται καὶ ταῦτα: α') Τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Βασιλείου ἀρχιεπισκόπου Καισαρείας Καππαδοκίας Ἱστορία μυσταγωγικῆ ἐκκλησιαστικῆ¹. β') Μαξίμου μοναχοῦ [τοῦ Ὁμολογητοῦ] Περὶ Ἐκκλησιαστικῆς μυσταγωγίας, καὶ τοῦ τίνων σύμβολα τὰ κατὰ τὴν ἁγίαν Ἐκκλησίαν ἐπὶ τῆς θείας συνάξεως τελούμενα καθέστηκε, κυρίῳ Θεοχαρίστῳ. γ') Τοῦ αὐτοῦ Πρὸς Ἰωάννην Κουβικονλάριον Περὶ τῆς κατὰ Θεὸν λύπης. δ') Τοῦ αὐτοῦ Πρὸς ἠγούμενον Περὶ ἀσκητρίας ἐξελεύσεως τῆς μονῆς καὶ μετανοήσεως. ε') Τοῦ αὐτοῦ Ζητήματα διάφορα τῆς θείας Γραφῆς λυθέντα παρ' αὐτοῦ. ς') [Ἀωνύμου] Κεφάλαια τῆς τῶν Ἀρμενίων αἰρέσεως Α'. ζ') Τοῦ ἁγίου Ἀναστασίου τοῦ ἐν Σινᾷ Πρὸς τὴν μακαρίαν Εὐγενίαν τὴν μαθήτριαν αὐτοῦ Ἐργηνεῖα τῶν ἁγίων ἑορτῶν ὄλου τοῦ ἐνιαυτοῦ. η') Ἀναστασίου μοναχοῦ ὄρους Σινᾷ Ὁμιλία ῥηθεῖσα εἰς τὸν ἕκτον Ψαλμόν, καὶ εἰς τὴν παρεΐσβασιν τῶν νηστειῶν. θ') Πέτρου πατριάρχου Ἀντιοχείας Ἐπιστολὴ τῷ θεοειδεστάτῳ καὶ μακαριωτάτῳ ἀρχιεπισκόπῳ Κωνσταντινουπόλεως καὶ οἰκουμενικῷ πατριάρχῳ². ι') Τοῦ αὐτοῦ Ἐπιστολὴ τῷ σεβασμιωτάτῳ καὶ ἁγιωτάτῳ ἀρχιεπισκόπῳ Βρανδέσης Ἐπιλεγέσης³. ια') Νικήτα μονάζοντος καὶ πρεσβυτέρου μονῆς τῶν Στουδίου [τοῦ Στηθάτου] Ῥωμαίους, Περὶ ἀζύμων καὶ σαββάτων νηστείας καὶ γάμου ἱερῶν⁴. ιβ') Τοῦ αὐτοῦ Λόγος Β' Περὶ τῶν αὐτῶν⁵. ιγ') Ἐκθεσις κατ' ἐπιτομὴν τοῦ τῶν Ἰακωβιτῶν δόγματος καὶ ἄλλων ὧν ποιῶσι παρὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν καὶ ὀρθόδοξον πίστιν τε καὶ παράδοσιν, συγγραφεῖσα παρὰ Δημητρίου μητροπολίτου Κυζικίου ἐκ προτροπῆς Κωνσταντίνου τοῦ φιλοχρίστου

¹ Τὸ σύνταγμα τοῦτο, κατὰ τὸ πλεῖστον μὲν ἐστὶν ἀπαράλλακτον τῇ τοῦ ἐν ἁγίοις Γερμανοῦ πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ Ὁμολογητοῦ Ἱστορία Ἐκκλησιαστικῆ καὶ Μυστικῆ Θεωρίᾳ, τῇ ἐκδεδομένη ἐν τῷ: «Λειτουργίαι τῶν ἁγίων Πατέρων. Paris. 1560. Apud Guil. Morelium» ἐν τισὶ δὲ πάλιν παραλλάττει αὐτῆς. Καὶ ἐστὶν, ὡς ἔοικεν, αὐτὸ τοῦτο τὸ τοῦ θεσπεσίου Γερμανοῦ φιλοπόνημα, δισκευασμένον ὑπὸ τινος νεώτερου, ψευδῶς δὲ εἰς Βασίλειον τὸν μέγαν ἀναγεγραμμένον. Ἐν τισὶ δὲ πάλιν χειρογράφοις φέρεται ἡ αὐτὴ ἐπ' ὄνοματι τοῦ Ἱεροσολύμων Κυρίλλου. Καὶ ὁ μὲν ἐκδότης τῶν τοῦ ἱεροῦ τούτου Πατρὸς συγγραμμάτων Ἀντώνιος Τουττέος, εἰς τὸν πρῶτον Γερμανὸν ἀποδίδωσιν αὐτὴν· ὁ δὲ Φρόντων Δουκαῖος εἰς Γερμανὸν τὸν νεώτερον [ἴδε Κοντοῦ. Φιλολογ. καὶ Κριτ. Ἱστορ. τόμ. Β', σελ. 244].

² Μιχαὴλ ἀντεπιστέλλεται τῷ Κηρουλαρίῳ, περὶ τῶν λατινικῶν πραγματευομένη καινοτομιῶν, ἣ καὶ εὑρηται ἐκδεδομένη ἐν τοῖς Κοτελερίου Μνημείοις τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας [J. B. Cotelerii Monumenta Eccles. Graec. τόμ. II, σελ. 145].

³ Καὶ αὕτη περὶ τῶν αὐτῶν τῇ ἀνωτέρῳ πραγματευομένη ἀντεπιστέλλεται τῷ τῆς Ἐνετίας ἀρχιεπισκόπῳ Δομινίκῳ, ὃς εἶχε προσηγορίαν: πατριάρχης τῆς Γραδένης καὶ Ἀκυλίας Ἐκκλησίας. Ἀμφότεραι δέ, ἣ τε δηλαδὴ τοῦ Δομινίκου πρὸς Πέτρον καὶ ἣ τούτου πρὸς ἐκεῖνον ἀπάντησις αὕτη εὑρηται παρὰ Κοτελερίῳ [ἐνθ. ἀνωτ. σελ. 108 κ. ἐξ.]. Τὸ δὲ τοῦ χειρογράφου: Ἐπιλεγέσης, καθὰ Κοτελέριος σημειοῦται, παρέμφαρται ἀπὸ τοῦ Aquiliensis

⁴ Ἰδε ὅπισθεν τεύχ. ΥΔ' καὶ ὑποσημείωσιν.

⁵ Εἰς τῶν Λόγων τούτων ἐκδέδοται λατινιστὶ μόνον ἐν τῇ Γαλλανδίου Βιβλιοθήκῃ [Biblioth. Veter. Patr. τόμ. XIV, σελ. 211], καὶ ἐν τοῖς Κανισίου Ἀρχαίοις ἀναγνώσμασι [Lectiones antiq. τόμ. III, σελ. 308]. Ἀπάντησιν δὲ εἶτε Ἀντιῤῥητικὸν γέγραπεν εἰς τῶν παρὰ τοῦ Πάπα Λέοντος Θ' ἀπεσταλμένων τὸ τηλικαῦτα εἰς Κωνσταντινούπολιν, Οὐμβερτος ὁ Σιλούας-Κανδίδας ἐπίσκοπος καὶ καρδινάλις, πικρίας πολλῆς ἀνάπλεων καὶ ἄγενῶν ὕβρεων (ἀεὶ γὰρ φίλον τοῖς παπισταῖς τὸ λοιδῶν καὶ ἀσχίμωνι χρῆσθαι γλώσση ὅποτε ἐν ἀπόρῳ εἰσὶ τοῦ ὀρθοῦ). Καταψύδεται δὲ ὁ ἀπαιδὴν ἐπιεικέστερος οὗτος καρδινάλις καὶ ἐν οἷς φησιν, ὅτι παρασταθεὶς ὁ Νικήτας ἐνώπιον τοῦ αυτοκράτορος [Κωνσταντίνου τοῦ Μονομάχου] τὴν οἰκίαν δῆθεν κατεδίκασε συγγραφῆν, καὶ ὅτι προστάζει τοῦ αὐτοῦ βασιλέως, δημοσίᾳ αὕτη πυρὶ παρεδόθη [Humberti Episc. Silvae Candidae Responsio sive Contradictio, παρὰ Βαρωνίῳ (ὃς καὶ ἀσπασίως μετέλαθεν ἐν τοῖς Χρονικοῖς αὐτοῦ [τόμ. XI, σελ. 147] τὰ ψευδαλεῖα τοῦ καρδινάλεως σκαριφήματα: «Ἄεὶ γὰρ κολοῖδς ποτὶ κολοῖδν ἰζάγει»), καὶ Γαλλανδίῳ ἐνθ. ἀνωτ.]· εἰ γὰρ ἀληθείας εἶχετο τὸ διήγημα, πῶς οὖν καὶ δεύτερον ἐκεῖνος κατὰ τῶν παπικῶν κακοδοξιῶν συνέγραψε Λόγον; καὶ πῶς ἀμφότεραι αἱ συγγραφαὶ αὐτοῦ ἄχρι τῆς δεῦρο διεσώθησαν;

